

Resp. Bis, vel ter in hebdomada, & etiam frequentius juxta devotionis mensuram. Favet Conc. Tr. *sess. 22. de sacrif. Miss. c. 6.* Consonat textus in *c. quotidie de consecr. dist. 1. c. non iste, de consecr. dist. 2.* Hortantur S. Patres videndi apud Nogueiram *disp. 1. de Sacram. q. 4.* Et suadet ratio. Nam laici curis secularibus implicati possunt octavo quoque die ad communionem admitti, ex communi Theologorum apud Dianam *1. 2. in opere coord. tr. 2. ref. 37.* Ergo monialibus a mundo sejunctis, & Deo sacris poterit frequentius, & sicbis, vel ter in hebdomada Eucharistia indulgeri. Si enim Sacræ Virgines ratione sui status tenentur tendere in ultimum finem specialiori modo, indigent pariter frequentius quam laici hujus cibi spiritualis auxilio, quia per ipsum nutrita anima, augmento gratiæ magis in suum finem elevatur, sicut enim gratia est promotio, & elevatio in finem supernaturalem, ita gratiæ augmentum est major promotio, & elevatio.

S. VIII.

De Confessario quoad absolutionem a reservatis.

Quar. 1. **A**N monialium Confessarius possit eas, utpote perpetuo impeditas, a casibus Papæ reservatis absolvere.

Resp. Affirmativam sententiam tradi ab Henriquez, Soto, & aliis relatis, & approbata a Pasqual. in *Laur. n. 1468.* & in terminis de monialibus Laym. *lib. 5. tr. 6. c. 12. n. 15.* Quia in jure impedimentum perpetuum & articulus mortis æquiparantur, Textus est in *cap. an nos de sent. excom. in 6. & tradunt Dicar. fil.*

fil. Bertrand. Loth. & alii. Negativæ tamen sententiæ adhæreo cum Ugolino, Vasq. Bonacina, & Duardo. Quia in decreto Clementis VIII. *de casib. reserv.* expresse statuitur, quod Sacerdotes inferiores non possint absolvere nullo casu etiam necessitatis, vel impedimenti, nisi in articulo mortis. Et Doctores pro affirmativa adducti contendunt, Decretum Clementis procedere de absolutione absoluta, qua tollitur omnis obligatio, quæ confurgit ex reservatione; non autem de sola absolutione a peccato, relicta obligatione comparendi; nihilominus quia verba Decreti sunt clara, & absoluta, non est recedendum a sententia negativa.

Quar. 2. A quo in prædictis casibus debeat Confessarius impetrare facultatem absolvendi moniales.

Resp. Communiter Doctores, quorum triginta enumerat Verricel. *de Mission. tr. 9. q. 146.* affirmant, absolute posse impeditos, atque adeo moniales, a casibus Pontifici reservatis absolvi per Episcopum, etiam si Episcopus sit tantum electus, & confirmatus, quamvis non consecratus, neque Sacerdos, Dianæ *p. 7. tr. 2. ref. 1.* Rasperus *de poenit. c. 7. n. 22.* quia Episcopus non consecratus, neque Sacerdos dicitur verus Episcopus, quoad omnia, quæ pertinent ad potestatem jurisdictionis. Et hoc potest præstare, licet adsit Nuncius, vel alias pollens facultate absolvendi, quia existente impedimento recurrendi ad Pontificem restituitur Episcopo ordinaria potestas, quæ ex Sanch. in *decal. lib. 2. c. 11. n. 4.* transit etiam in Capitulum, Sede vacante, quia hæc competit Episcopis ex generali facultate a jure ipsis concessa, ut colligitur ex *cap. an nos, cap.*

Confess. Monial.

H

quod

170 *De Confess. quoad absolv. a reserv.*
quod de his de sent. excom. in 6. & tradunt
communiter Doctores.

Quar. 3. An moniales ratione perpetui
impedimenti possint etiam a casibus Bullæ Cœ-
næ per Episcopum absolvi.

Resp. Possent; Non quidem ex vi Tridentini
sess. 24. de reform. c. 6. cum tali privilegio per
dictam Bullam ut derogatum, sed ex facultate
Episcopis competente ex vi juris communis
per textus supra citatos, qui a pluribus Docto-
ribus, teste Gobat, t. 1. rr. 7. n. 385. extenduntur
etiam ad casus contentos in Bulla Cœnæ, quia
jura ob dentitatem rationis, præsertim quando
continent favorem, trahuntur ad casus similes,
in quibus militat eadem ratio, cap. cum dile-
ctis, ubi Abbas, & Dec. de confirm. utilit. vel
inutil. Neque repugnat, quod facultas una via
negata, altera concedatur, quando oritur a
diversa causa, ut in casu nostro; nam facultas
concessa per jus commune ratione perpetui
impedimenti oritur a necessitate, ne quis per-
petuo in excommunicatione permaneat, & con-
tingat inabsolutum decedere. Facultas vero
concessa per Tridentinum non datur ex neces-
sitate, sed ex privilegio dignitatis Episcopalis;
vel quia delictum mitiori pœna censetur dignum.

Quar. 4. An Episcopus in vim supradictæ
facultatis possit absolvere moniales etiam ab
hæresi occulta.

Resp. Absolute non possent, contra Mallet.
Pellicion. & Vericel. & hoc propter hæresis
gravitatem, & rigorosam ipsius reservat onem.
Unde non venit in generali concessione ab-
solvendi omnes casus contentos in Bulla Cœnæ,
quia est speciali nota digna, ut docent viginti
Doctores relati a Diana t. 9. in opere coord. rr. 7.

resp.

ref. 158. & tollitur omnis dubitatio per de-
clarationes Gregorii XV. Clementis VIII. &
Urbani VIII. ac Innocentii X. qui omnes de-
claraverunt, in Jubilæis, concessa facultate in
omnes casus Bullæ Cœnæ, non censent com-
prehensam facultatem absolvendi a crimine
hæresis, nisi expresse, & specificè declaretur.

Quar. 5. An monialibus Regularibus subje-
ctæ possint per suos Prælatos absolvi a casu-
bibus occultis, contentis in Bulla Cœnæ.

Resp. Negative cum Sigismundo a Bononia,
Tamburino, Naldo, & aliis relatis a Diana
t. 7. tract. 1. ref. 299. contra Suarez, Rodriq.
Peyrin. Portel. Vega, & alios. Ratio est, quia
fundamentum sententiæ affirmatiæ innititur
privilegio S. Pii V. tribuenti Prioribus Domi-
nicanis, ac proinde omnium Religiosorum
Prælati erga suos subditos in foro conscien-
tiæ tantum, & per se ipsos omnem facultatem
absolvendi, & dispensandi, quam habent
Episcopi vigore Tridentini; Cum ergo
Episcopi, ut vidimus supra, nullam habeant
facultatem in casibus Bullæ Cœnæ erga suos
subditos, nullam pariter habebunt Prælati
Regulares in prædictis casibus erga suos.
Quod modo tanquam indubitatum tenet Dia-
na p. 8. rr. 7. ref. 50. stante Decreto S. Congr.
sub die 17. Novemb. 1628. Urbano VIII. ap-
probante, in quo revocantur in ampla forma
omnium Regularium privilegia absolvendi a
casibus Bullæ Cœnæ. Et licet contendat
Bordonus ex Peyrino, decretum loqui tan-
tum de Regularibus in ordine ad penitentes
seculares, hoc tamen est falsum, attenda
generalitate verborum ipsius decreti, quod
ita habet: Nec intra, nec extra Italiam etc.

H 2

posse

posse quemquam absolvere ab iisdem casibus Bullæ Cæna. Virtus enim dictionis quemquam est universalis omnia comprehendens, etiam quæ alias non venirent. Aymo in *conf.* 294. n. 1. & ideo in præsentî casu facit, ut comprehendantur sub prohibitione etiam subditi religiosi. Quare facultas absolvendi moniales ab aliquo ex dictis criminibus, erit impetranda vel a Sacra Pœnitentiaria, ut vult Thesaurus de pœnis p. 1. c. 24. ampl. 3. vel a Legato, aut ab Episcopo, ut tradunt Sanch. & alii apud Dianam.

Quar. 6. An moniales fruantur aliquo privilegio quoad absolutionem a reservatis Papæ.

Resp. Si moniales subsint immediate jurisdictioni Prælatorum Regularium Ordinis, tunc possunt absolvi ab omnibus iis reservatis, a quibus possunt viri religiosi ejusdem Ordinis vigore suorum privilegiorum. Quare poterunt præcipue absolvi a quinque casibus specialiter reservatis a Clemente VIII. in decreto edito 9. Jan. 1601. si vera est declaratio illa Sac. Congr. quam admittunt Bord, Vecchius & Naldus in *sum. v. reserv.* scilicet, quod per supradictum decretum adimatur facultas Regularibus respectu sæcularium pœnitentium tantum, non Regularium in quinque casibus supradictis. Si vero subsint immediate Ordinario, & immediate constituantur apud Sacerdotes non Regulares, inspiciendum est an concessio privilegiativa sic facta Regularibus tanquam pœnitentibus vel tanquam Confessariis: si primo modo, possunt absolvi a quocunque ad earum confessiones deputato; secus autem si secundo modo. Nullatenus tamen moniales sive exemptæ sint, sive non, uti possunt quoad absolutionem a reservatis pri-

vilégio Bullæ Cruciatæ, ut constat ex variis summorum Pontificum declarationibus adductis a Pasqual. in *Laur. n.* 1456. & præcipue ex motu proprio Urb. VIII. dec. 19. Julii 1630.

Quar. 7. An moniales, utpote impeditæ a dire Episcopum, possint per proprios Confessarios absolvi a casibus Episcopo reservatis, non impetrata ad id peculiari facultate.

Resp. Affirmant plures, & quidem graves Doctores, quos refert, & sequitur Pasqual. ubi supra n. 1466. & tanquam probabile admittunt Decast. & Diana. Quia si ratione impedimenti adeundi Pontificem pro absolutione, descendit facultas absolvendi in inferiores, scilicet in Episcopos; ratione pariter impedimenti adeundi Episcopum pro absolutione descendet facultas absolvendi a reservatis Episcopo in inferiores, scilicet in monialium Confessarios. Non enim debet strictius obligare Episcopus in suis reservationibus, cum debeat conformari intentioni Ecclesiæ, quæ non intendit obligare ad moraliter impossibile, ut constat ex rationibus, ob quas conceditur, impeditas absolvi posse ab Episcopo. Neque tenentur mittere Confessarium pro impetranda facultate, quia, ut notant Sanchez, Castropal. & Tamb. in *Method. exped. confess. lib. 3. cap. 9. §. 4. n. 17.* reservatio est onus pœnitentis, non Confessarii. Unde Tridentinum *sess. 13. c. 17.* admonet Sacerdotes, ut *id unum persuadere nitantur, ut ad Superiorem, & legitimos iudices pro beneficio absolutionis accedant.* Non dicit, quod Confessarii accedant Superiorem pro facultate, sed quod suadeant pœnitentibus accessum pro absolutione. Tum quia irretitus aliqua crimine Pontifici refer-

vato non tenetur mittere nuncium, vel epistolam pro impetranda facultate, ut observant Nav. Enriq. Ugol & alii, quia impedimentum restituit Episcopo jurisdictionem, quæ fuerat per reservationem ablata; ergo neque moniales tenebuntur mittere Confessarium, sed impedimentum etiam ipsi Confessario restituet facultatem, quæ fuerat per reservationem adempta.

Cæterum opposita sententia tanquam tior, & probabilior in praxi est sequenda cum Alterio, Filliucio, & Vasquez, quos adducit, sed non sequitur Pasqual. *loc. c.* Etenim Concilium Trid. *sess. 14. c. 7.* statuit, Sacerdotes inferiores extra mortis articulum nihil posse in reservata, exceptio autem firmat regulam in aliis casibus. Neque est eadem ratio de reservatis Papæ, quia de his sunt jura concedentia hanc facultatem Episcopis, cum non potest Pontifex adiri; quod in casibus Episcopo reservatis non invenitur, cum recursus ad Episcopum sit facilior, quam ad Pontificem. Erit igitur onus Confessarii obtinere a Superiore facultatem, cum enim sit monialium Parochus, tenetur ex officio earum spiritualibus indigentibus providere, atque adeo pro facultate ad recte suum munus exequendum necessaria Superiorem adire, sicuti, casu denunciationis occurrente, tenetur ipse hujusmodi oneri se subicere.

Quar. 8. An Confessarius possit a reservatis absolvere monialem. ignaram reservationis.

Resp. Affirmant plures Doctores, relati, & approbati a Philippino *de Privil. ignor. n. 158.* quia omnis reservatio est poena, ut abserit aliis relatis Diana *p. 6. res. 52.* & odiosam illam vocat Sanch. *in Sum. l. 1. c. 10. n. 74.* Nulla autem

autem poena incurritur ab ignorante. Nav. Sylv. & alii apud Sanch. *de matr. lib. 9. disp. 32. n. 20.* Quare excusari etiam a reservatione invincibiliter inadvertentem ad reservationem tradit Quarti *de cas. res. sect. 2. c. 3. q. 6. vers. colligitur* 1. cum ignorantia, & inadvertentia æquipotentur in jure. Ad resolvendum censeo, nullatenus ignorantiam, aut inadvertentiam a reservatione excusare. Nam reservatio non est poena poenitentis, sed limitatio jurisdictionis; quod patet, quia reservatio est talis naturæ, ut resistat absolutioni non solum subditi illius Superioris, per quem est inducta, sed etiam advenæ. Sic expresse habetur ex Constitutione Clementis X. *Superna.* Non potest autem resistere absolutioni quatenus poena poenitentis, quia sub hac ratione non potest afficere advenam; lex enim non afficit nisi subditos, *c. a nobis de sent. exc.* Resistit ergo absolutioni quatenus limitatio jurisdictionis, cum sub hac tantum ratione afficiat subditum, ipsum scilicet Confessarium.

Imo dato etiam, quod reservatio esset poena, vel medicina poenitentis, adhuc afficeret ignorantem. Quia ex allegata Constitutione reservatio diœcesis, in qua Confessarius debet impendere absolutionem, ligat etiam confluentes ex alia diœcesi, & tamen ipsis non innotescit, cum ipsis non fuerit promulgata. Ergo ex mente Pontificis reservatio quocunque modo sumpta semper afficit ignorantem. Et ideo hanc sententiam tenent communiter Doctores, quos refert Gob. *tom. 1. de Sacr. tr. 7. n. 360.* ubi admittit ignorantiam solos illos casus a reservatione excusare, qui annexam habent reservatam excommunicationem; quia, dicit ipse, tunc intelligitur, re-

176 *De Confess. quoad absolv. a reserv.*
servationem in pœnam delicti esse imposi-
tam.

Quar. 9. An Confessarius dubius de refer-
vatione peccati, vel censuræ possit monialem
absolvere.

Resp. Põsse; quia reservatio est odiosa, at-
que adeo ad casus, & censuras certas tantum
restringenda. Ita Sanch. Trullenc. & alii, qui-
bus subscribit Anton. a S. Sancto *directi. Conf.*
tom. 1. tr. 5. disp. 15. sect. 7. n. 943. qui pariter
sect. 7. n. 46. cum Leandro, Lugo, & Dicastil.
docet, monialem cum dubio supradictõ a Con-
fessario absolutam, si postea deprehendat, pec-
catum illud certo fuisse reservatum, non tene-
ri iterum subdere Sacerdoti habenti facultatem
circa reservata; quia stante tunc tali debito
fuit directe per Confessarium absoluta; nam
dubium reservationis non adimit jurisdictionem
absolvendi, cum reservatio, ut diximus, solum
ad casus, & censuras certas extendatur.

Quar. 10. An in aliquo casu possit valide,
& licite Confessarius monialem absolvere a
reservatis.

Resp. Quando concurrat necessitas commu-
nicandi, ita ut absque nota infamix, & gravi
periculo scandalì communicatio non possit omitti,
tunc Confessarius non solum potest, sed etiam
debet absolvere, directe quidem a non reservatis,
indirecte vero a reservatis; quia positiva
lex de confessionis integritate cedit juri naturali
tuendi famam propriam, & præcepto charitatis
vitandi scandalum. Ita Doctores adducti a Lay-
man. *lib. 5. tr. 6. c. 12. n. 10.* ubi addit, idem esse
dicendum, etiam si excommunicatio sit annexa
reservationi. *Et n. 12.* ampliat conclusionem,
asserens, quod Confessarius ingressus ad audien-
dam

dam confessionem monialis infirmæ, si interveniat
illam reservato crimine irretitam, poterit
supradictõ modo absolvere, quamvis in probabili
mortis periculo non existat; partim quia ali-
qualis urget necessitas, si quidem monialis ægro
animo ferret privationem absolutionis, cum ex
sua parte bene sit disposita; partim quia graves
Doctores absolute docent, quod Sacerdos pœnitentem,
qui peccata reservata habet, absolvere possit cum onere,
ut ea sola Superiori postea confiteatur; & ab aliis
directe absolvatur. Interim tamen debet Confessarius
in supradictis casibus procurare facultatem reservatorum
a legitimo Superiore, ut vigore illius monialem
modo dicto absolutam, directe a reservatis absolvat.

Quar. 11. An Confessarius obtinens licentiam
absolvendi certam monialem a reservato, possit
uti pro alia.

Resp. Negative cum Bord. in *Miscell. dec. 146.*
& Beja p. 3. *casu 10.* contra Moronum. Quia
Superior licentiam concedens intendit gratiam
facere juxta petitionem; nam Princeps, aut
Superior solet se accommodare precibus porrectis,
can. inter dilectas, §. ceterum de fid. instr. ubi
Gl. *repetitio* ait, responsum conformari peti-
tioni. Cum ergo petitio fuerit pro una moniali
præcise determinata, pro illa tantum censetur
concessa. Sed quid dicendum, si monialis pro
qua obtenta fuit facultas absolvendi illam a
reservato, & fuit ab alio absoluta, si, inquam,
iterum incidat in illum casum, absolvi ne poterit
virtute illius prioris facultatis, qua pro illa
usus non fuit Confessarius in prima vice? Non
potest, quia facultas illa ex mente concedentis,
& intentione petentis emanavit limitate pro
casu incursõ, non incurrendo.

Quar. 12. An, quo jure, & quando moniales possint absolvi a reservatis etiam non obtenta, immo negata facultate a proprio earum Pralato.

Resp. Si moniales sunt exemptæ, & subduntur Pralato Regulari, possunt absolvi licentia non obtenta, dummodo tamen fuerit petita, idque ex indulto Clementis VIII. Regularibus facta, & per Urbanum VIII. postea innovato, quod sic habet: *Quod si regularium confessorii casus alicujus facultatem petentibus Superior dare noluerit, possint nihilominus Confessarii illa vice poenitentes Regulares absolvere, etiam non obtenta a Superiore facultate.* Ubi duo notanda. Primum, quod possunt absolvi, etiam si licentia fuerit juste negata, quia Pontifex loquitur universaliter, nec distinguit de negatione licentiæ justæ, vel injustæ. Juniper. a Drepano p. 1. disp. 7. q. 8. c. 2. n. 10. Secundum, quod illi illa vice non facit sensum, quod semel tantum possint absolvere; nam non esset sufficienter Religiosorum conscientis provisum, cum sæpius in eadem peccata prolabi possint; sed facit sensum, quod facultas absolvendi transeat in Confessarios limitate, & pro illa tantum vice, ita ut, concurrente iterum casu, non possit in vim primæ petitionis negatæ absolvere, sed debeat iterum petere; quod si fuerit quoque negata facultas, poterit etiam pro illa secunda tantum vice absolvere, & sic deinceps. Colligitur hæc doctrina ex iis, quæ tradunt Alphonsus de Leone, Diana, & Naldus, v. Indulg. n. 4.

Si vero moniales subdantur immediate Episcopo, non possunt absolvi, licentia non obtenta; quia prædictum decretum, utpote emanatum occasione casuum a Superioribus Regularibus reservatorum, declarat, de quibus

Sua

Superioribus Pontifex loquitur, & proinde coarctat usum talis privilegii ad casum, in quo licentia fuerit negata a Superiore Regulari, juxta doctrinam Surdi dec. 124. n. 8. Unde non est extendenda concessio ad casum facultatis negatæ ab Episcopo, quia juri Episcopali præjudicaret, & gratia Pape semper ita est intelligenda, ut alteri præjudicium non inferat, ut communiter Doctores.

S. IX.

De Confessario Monialium quoad sigillum Confessionis.

Quar. 1. **Q**uæ diligentia debeat Confessario custodiri sigillum a Monialium Confessario.

Resp. In sigilli custodia major a Monialium Confessario diligentia, quam in sæcularium Confessionibus excipiendis, est adhibenda; cum enim moniales sint ex se sexus fragilitate suspicissimæ, & ob familiarem, ac diuturnam inter se ipsas consuetudinem cujusque genium, mores, & defectus agnoscant, facillime ex minimo etiam nutu, gestu, aut verbo, quæ inter sæculares essent indifferentia, possunt peccata ab aliis confessa deprehendere: Confessarius igitur sedulo, ac diligenter advertat, ne suo dicto, aut facto ostendat aliquid, ex quo sive directe, sive indirecte possit contingere fractio sigilli.

Quar. 2. Quænam cadant sub sigillo.

Resp. Cadere ea omnia, ex quorum revelatione potest reddi onerosum, & odiosum Sacramentum. Quare celsari debent hoc sigillo non tantum mortalia, sed etiam venialia; cum hæc tamen differentia, quod mor-

Hl 61 talia

talia nec in genere, nec in particulari sunt manifestanda; venialia vero, licet in particulari manifestari non possint, ne unum quidem quantumvis minimum, quia ex communi Doctorum sententia materia hujus sigilli parvitate non admittit; possunt tamen in genere, & sic non frangit sigillum Confessarius, si dicat talem monialem confessam esse venialia; nam sine his non potest impetiri absolutio. Secus si dicat, monialem plura, vel gravia peccata venialia fuisse confessam, quia occultum est, illam plura, vel gravia venialia perpetrasse. Hurtad. de pœnit. disp. 12. diff. 4. Malder. de sigil. c. 12.

Cadunt pariter sub sigillo non solum peccatorum circumstantiæ, & quæ utilia sunt, & conducunt ad explicanda peccata, verum etiam ea, quæ nec utilia sunt, nec necessaria, ut sunt defectus, qui ad famam pœnitentis pertinent, ut se esse illegitimam, rudem, habetis ingenii &c. dummodo a pœnitente ad peccata explicanda ordinentur. Diana p. 5. tr. 11. ref. 6. Imo etiam si non ordinentur, sed referantur incidenter. Granad. & Malder. Quod non admittit Hurt. l. c. quamvis consulat ab illarum manifestatione abstinere: nisi sint hujusmodi defectus passim noti.

Item cadit sub sigillo pœnitentia imposita, si illa sit signum culpæ mortalis certæ, aut dubiæ, aut peccatorum venialium specialium quoad numerum, vel quoad speciem. Secus si pœnitentia sit ita levis, ut ex illa colligi nequeat, nisi quod pœnitens confessa sit venialia. Granad. 2. 2. contr. 7. tr. 11. disp. 6. n. 5.

Dona vero, & virtutes alicujus monialis, sicuti etiam propositum alicujus puellæ educandæ de religione capessenda, vel matrimonio in cundo, non spectare ad religionem sigilli docet

docet Malderus; quia quasi nunquam manifestantur ad explicationem peccati; potest tamen pœnitens ad hæc celanda sub naturali sigillo Confessarium obligare.

Quar. 3. Quibus locutionibus possit frangi sigillum.

Resp. Frangi, si Confessarius dicat, se audivisse in monasterio peccatum grave, etiam si non nominet monialem: vel sæpe recurrere ad Superiorem pro reservatorio facultate. Diana loc. c. ref. 35. Item si dicat non absolvisse monialem aliquam, nihil addendo. Imo etiam si addat non absolvisse ob confessionem nondum perfectam propter superveniens impedimentum. Granad. Fagund. & alii relati a Diana loc. cit. Nam tales locutiones statim offendunt audientium aures, & malam opinionem de statu monialis ingerunt, nisi alioqui probatæ ac perfectæ virtutis esset, & conscientiæ.

Item frangit sigillum, si dicat non absolvisse monialem de peccato certe cognito ab illis cum quibus loquitur, quia obligatio sigilli est per se, scientia vero aliarum est per accidens; quod a fortiori dicendum est, si addat, non absolvisse de peccato publico, & notorio, quia scandalo publico non satisfacit. Quia peccatum quidem publicum est, sed quod accesserit ad confessionem sine vera pœnitentia, quod certe factum negatæ absolutionis, aliis non innotescit. Diana ubi sup. ref. 42. Hinc fit, quod Confessarius, dum audit confessionem alicujus monialis, cui non debuit absolutionem impetiri, si interrogetur a Sacristana, utrum præparare debeat fenestellam pro illius cõmunionem, debet respondere, quod interroget pœnitentem, an debeat cõmunicare Henr. & Trull. in pr. Sac. l. 4. s. 8. dub. 4. n. 9.

Frangit: insuper sigillum. dicendo talem monialem sibi occulte & extemporanee fuisse confessam, quia clandestina, & extemporanea confessio ingerit gravioris criminis suspicionem. Reginald. Navar. & Merceri apud Dianam *loc. cit.* qui pariter aserit: cum Lugo, Granado, & aliis, frangi sigillum, si dicat, monialem suis impertinentiis & næniis sibi caput obrundere, vel esse serupulosam, simplicem, irresolutam, obstinatum &c. si hujusmodi defectus solum cognovit ex confessione. Potest enim hæc manifestatio Confessarii moniali displicere, & aliquando obesse, ne eligatur in Prælatam, vel ad alia officia, ut optime advertit Tamburinus.

Quar. 4. An per omissionem possit frangi sigillum Confessionis.

Resp. Affirmative ex Sancio, Basso, & Antonio a Spiritu S. de *Sacram. Pœnit. tr. 5. disp. 19. sect. 6. n. 2646.* Nam in aliquibus circumstantiis ex omissione dicti alicujus, vel facti potest oriri vel suspicio de mala conscientia poenitentis, vel ipsius confusio, aut verecundia. Unde frangit sigillum Confessarius, si interrogatus, an absolvet monialem criminiosam, non respondeat: monialis aliqua sit honesta vita: & digna quæ eligatur in Abbatissam, & taceat. Quia ex taciturnitate Confessarii arguitur in primo casu confusio datur intelligi status dictæ monialis, in secundo vero ingeritur gravis suspicio de illius honestate, ac probitate. Ita Doct. citati. Item frangit, si ex pluribus monialibus sibi confessis, alias laudet de bona conscientia, alias vero non. Præbet enim occasionem suspicandi, istas tam bonam conscientiam non habuisse. Perez *disp. 4. n. 3.* Tambur. *Method. expedit. confess. libi 5. c.*

3. §. 1. n. 2. Secus dicendum, si de aliquibus seorsim loquatur, quia tunc nulla videtur fieri comparatio, aut exclusio aliarum, de quibus non occurrit tunc occasio loquendi. Tancredi *trakt. 1. disp. 4. q. 11.* Antonius a Spiritu Sancto *loc. cit. n. 1522.* qui pariter sustinet *num. 1574.* frangi sigillum, si Confessarius, qui semel, aut iterum monialem inabsolutam dimisit, vocatus tertio ire nolit, ne ultra tempus cum illa infumat, dummodo tamen poenitens ad priores confessiones accesserit animo confitendi peccata, licet indispota, quia v. gr. ab occasione proxima, quam tenetur, & potest dimittere, non vult abstinere. Si vero priores confessiones instituit animo tantum simulandi, ut satisfaceret præcepto Prælati, vel ad removendum scandalum, non frangitur sigillum, quia ex illis confessionibus non fuit orta obligatio sigilli, cum neutra illarum confessio fuerit, sed confessionis simulatio, cui Confessarius cooperari non debet. Hinc neque fractor sigilli dicitur est si vocatus, non pergat ad audiendam monialem, quæ in priori confessione eum sollicitavit ad turpia, quia provocatio illa ad malum non est sub sigillo, cum non sit peccatum, quod poenitens confiteatur, sed quod committit in illa confessione. Lugo *disp. 13. n. 116.* Perez *disp. 54. sect. 13. n. 11.* Dicastill. *disp. 12. n. 171.* docens, Confessarium delinquere contra sigillum, si omitat consueta humanitatis, & charitatis officia erga monialem, quæ illi confessa est, & murmuracionem aliquam contra ipsum, multo magis si se duriozem, & asperiozem exhibeat, quia in utroque casu sequeretur confusio, & displicentia poenitenti. Grass. Reginald. Trullenc. & alii relati a Christophoro

a S. Joseph. v. Confessio in append. ad 3. part. de sigil. Aub. 5. n. 14.

Quar. 5. An sine fractione sigilli possit Confessarius extra confessionem cum moniali loqui de errore in confessione commisso.

Resp. De poenitentis licentia posse, sine licentia non posse. Ita communiter Doctores, quorum aliqui limitando sustinent, licentiam non requiri, quando Confessarius advertit errorem statim post impertitam absolutionem, antequam monialis surgat; censetur enim moraliter perseverare eadem confessio, dum adhuc monialis est genuflexa. D'castil. cir. disp. n. 95. qui addit, in sequenti etiam confessione de errore in precedenti commisso posse loqui sine licentia; necessarium enim est ad meliorem instructionem, nec poenitens conqueri potest, cum locutio sit intra idem Sacramentum, & sub eodem sigillo.

In cæteris casibus ad loquendum sive cum poenitente, sive cum alia semper requiritur licentia, quæ debet esse formalis, & expressa; nam Præsumpta, tacita, interpretativa, aut virtualis, etiam in bonum ipsius poenitentis, non sufficit, Fagund. p. 2. lib. 6. Sicuti neque sufficit, quod sit quocunque modo obtenta, sed requiritur libera, ac spontanea, non vi, dolo, injuria, vel per preces importunas, aut metum reverentialem ipsius Confessarii extorta. Henric. & Fagund. loc. cit. Non est opus quod semper ea licentia detur verbo, sed sufficit, quod deaur facto, v. g. quod poenitens extra confessionem incipiat loqui cum Confessario de dictis in confessione, tunc enim Confessarius potest prosequi, quia factum æquivaleret expressæ confessioni. Aversa, Trull. & Tamb. admonens cum Vasq. contra suar. licentiam poenitentis ad lo.

loquendum cum alio extra confessionem non se extendere ad corripiendum complicem, quamvis ad hunc effectum fuisset expresse concessa; quia sigillum non tam est in favorem poenitentis, quam complicis, & sic universa causa, quæ examinatur in confessionis tribunali, est strictissimo sigillo absolvenda. Neque confessio est instituta ad redargutionem complicis, sed ad correctionem poenitentis.

Quar. 6. Utrum Confessarius uti possit scientia habita in confessione ad bonum finem.

Resp. Negative, quoties periculum est revelationis directæ, vel indirectæ, tam alicujus peccati in confessione auditi, quam eorum, ex quibus pudor, aut damnum poenitenti resultet. Ita Doct. quos plena manu cogerit Anton. a Spir. S. 2. n. 1548. Si enim hoc intelligeretur esse possibile, redderetur poenitentis Sacramentum omnibus formidabile, & daretur animabus occasio amittendi spiritale solatium, minus fidenter, ac frequenter ad confessionem accedendo. Hinc sequitur, non posse monialium Confessarium ex scientia confessionis dicere, monialem aliquam pro tali officio non esse aptam, nec puellam pro admissione ad habitum, nec Novitiam pro professione. Neque monere Prælatum, aut Abbatissam, ut mutet claves, attollat muros, fenestras claudat, ad crates invigilet &c. etiam si hoc esset in bonum poenitentis, quatenus scilicet ex clavium mutatione, & parietis elevatione tolleretur ipsi occasio ruinæ spiritualis. Fagund. p. 3. l. 6. c. 3. n. 9. Neque suggerere Concionatori, ut vitium aliquod in particulari reprehendat, multo minus ipse in exercitiis spiritualibus reprehendere. Malder. de sigil. c. 24. Neque colloqui cum Confessario extraordinario

de peccatis alicujus monialis, quæ utcumque ex confessione cognovit, etiam si hoc ordinaretur ad bonum regimen animæ monialis prædictæ. Bassæus v. confessio 7. n. 20. Ratio horum omnium est, quia hujusmodi locutionibus conseretur, eum loqui ex notitia confessionis; quod est contra sigillum.

Hoc tamen non violaretur, si Confessarius speciali humanitate, & solertiori cura adjuvaret monialem, quam ex scientia in confessione habita deprehendit, tacuisse peccatum aliquod in præteritis confessionibus propter ruborem, & pusillanimitatem. Quia præcipua ratio sigilli est, ne confessio difficilior, & gravior reddatur poenitenti, quod non accidit in hoc casu; nam monialis ægre ferre non potest, quod humaniter excipitur. Perez *supra* n. 7. Trullenc, Lugo, Bassæus, & alii

Quar. 7. An poenitens teneatur ad sigillum.

Resp. Negative, sed tantum teneri sub secreto naturali non revelare aliquid de confessione, quo se sine justa causa infamet, vel Confessarii bonæ existimationi detrahat, vel aliud damnum accidat. Anton. a Spiritu Sancto *loc. cit.* 1517 Unde non licet moniali dicere suo amasio, sibi a Confessario interdictam fuisse eum eo amicitiam, & familiaritatem, quando Sacerdoti inde crearetur periculum. Hinc quando est periculum alicujus talis incommodi ex parte monialis, potest ab illa Confessarius exigere secretum, ut cum ipsa in negotiis suæ conscientiæ liberius valeat tractare. Ita cum Maldero, Fagundez, Sylv. & aliis Bassæus *sup.* n. 11. ubi cum Suario, Soto, & Henriquez contra Palud, & Navarr. docet teneri tantum sub secreto naturali observare ea, quæ Confessarius sub tali secreto ei aperuit.

De Confessario quoad sollicitationem.

Quar. 1. AN monialis teneatur, Confessarium sollicitantem Episcopo, vel Inquisitori denunciare.

Resp. Teneri ex Const. Gregorii XV. quæ incipit *Universi*, etiam si sollicitationi confiteretur; ita tamen, ut sollicitationem, ac verba, & actus turpes Confessarii denunciaret, taceat vero suum consensum, quem non tenetur propalare, neque respondere, licet super hoc esset ab Episcopo, vel Inquisitore interrogata. Quod si dubitet, consensum posse propalari, monenda est, Confessorem de hoc interrogari non posse; sicque id ex se fateatur, nullatenus esse scribendum.

Quar. 2. An monialis sollicitata satisfaciat denunciando per epistolam ad Episcopum, vel Inquisitorem missam.

Resp. Videri quod sic; quia cum sit impedita personaliter adire, denunciando per epistolam, facit quantum in se est. Nihilominus cura communi Doctorum oppositum tenendum est, ex declaratione Urbani VIII. in literis ad Cardinalem Borromæum datis 27. Sept. 1624. in quibus traditur forma servanda, scilicet quod denunciaret per Confessarium, qui de licentia, & juridica commissione Ordinarii, vel Inquisitoris extra confessionem medio juramento juridice recipiet in scriptis talem denunciationem, expresso nomine, & cognomine tam personæ sollicitatæ, quam Confessarii sollicitantis, & eam mittet ad judicem, a quo prius licentiam recipiendi talem denunciationem